

Voldgiftsret kan optages til Behandling af denne Ret til Afgørelse efter Reglerne om ulovlige Arbejdsstandsninger i Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919.

Medens Loven som Helhed traadte i Kraft straks, indtræder de Ændringer, der ifølge Mæglingsforslagene skal finde Sted i de enkelte Overenskomster, fra det Tidspunkt, fra hvilket de vilde have haft Gyldighed, hvis Mæglingsforslagene var blevet vedtaget af Parterne.

Ordførerne for *Socialdemokratiet* og *Det radikale Venstre* delte Statsministerens Synspunkter og anbefalede Lovforslaget til Vedtagelse. Den radikale Ordfører henviste særlig til, at Rigsdagen ved tidligere Lejligheder havde truffet Afgørelse med Forligsmandens Forslag som Grundlag i Tillid til, at Forligsmanden havde taget Hensyn til alle rimelige Interesser, hvad der ogsaa havde vist sig at være rigtigt; han fremhævede tillige, at Regeringen ved Lovforslagets Fremsettelse havde handlet ud fra et Samfundshensyn.

De Konservative var vel enige i, at Tidspunktet var saare uheldigt til en Konflikt paa dette Omraade, og ansaa det ikke for muligt i den foreliggende Situation at følge de Veje, som man tidligere var gaaet. Men Partiet fandt det nu som før urimeligt at lade Rigsdagen træffe Bestemmelse om Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder og syntes, at en Regering med saa overordentlig stærk en Stilling over for de faglige Organisationer burde have klaret de foreliggende Vanskeligheder uden at gaa til Rigsdagen. Ud fra dette Syn paa Sagen vilde de Konservative undlade at stemme.

Venstre gik af principielle Hensyn imod Lovforslaget. Man burde efter Partiets Opfattelse aldrig være slaaet ind paa den Vej i Konflikttilfælde at give Forligsmandens Mæglingsforslag Lovskraft. Og ganske vist maatte det indrømmes, at man ikke kunde lade en Konflikt gaa sin Gang, hvor Samfundets livsvigtige Interesser stod paa Spil; men saadanne Interesser syntes ikke at være truede i den foreliggende Situation. At der et Stykke Tid ikke udkom Aviser i København, kom man nok over; man havde jo Pressens Radioavis.

Ogsaa *Bondepartiet* og *Retsforbundet* tog Afstand fra Tanken om at overlade Arbejdsvilkaarenes Fastsættelse til Rigsdagen gennem Mæglingsforslagets Lovfæstelse. Begge Partier vilde stemme imod Lovforslaget.

Fra *kommunistisk* Side gjorde man gældende, at det drejede sig om en Lønkonflikt og en Arbejdstidskonflikt, og at de af Arbejderne stillede Krav bundede i den af Regeringen førte urigtige økonomiske Politik. Man kunde ikke sætte sig ud over den foretagne Urafstemning, og der forelaa intet om, at